

- [*Home*](#)
 - [*Over ons*](#)
 - [*Agenda*](#)
 - [*Reizen*](#)
 - [*Camping*](#)
 - [*Column*](#)
 - [*Media*](#)
 - [*Contact*](#)
 - [*Links*](#)
-

Deel 11

Deel 10

Deel 9

Deel 8

Deel 7

Deel 6

Deel 5

Deel 4

Deel 3

Deel 2

Deel 1

Column

Deel 4

Modder, motors en meer.

Veel dorpen komen we niet meer tegen. Wel zien we in de verte een fabriek. Daar zullen dan toch mensen wonen. We slaan af en steken de spoorlijn over. We hebben geluk. Er staan een paar huizen en er is zelfs een winkeltje. Eens kijken wat ze hier in Siberië zoal eten. Het ziet er alles behalve armzalig uit. De winkel wordt via het spoor bevoorrad en in de buurt zijn nogal wat Kolchozes/collectieve boerderijen, die voor klandizie zorgen. Dat wat ik voor fabriek had aangezien zijn graansilo's. De meneer van het winkeltje praat een beetje Duits en later komt nog een meneer buurten die engels spreekt. Die had ons al onderweg gezien en legt uit waarom we overal die afgestorven berken bomen zien. We laten ons vertellen dat die daar extra worden aangeplant waar zout aan de oppervlakte komt.

De berk neemt het zout op en sterft er uiteindelijk aan. Daarna wordt het bos dan afgebrand. Zo onttrekt men het zout aan de aarde en ontstaat er vruchtbare weidegrond. We zien ook steeds vaker paarden grazen en ook weer cowboys, ik weet niet hoe die in het Russisch heten, maar ze drijven grote kuddes vee door de gigantische vlaktes die we nu doorkruisen.

We zien in de verte dreigende wolken, tijd om naar een verantwoorde kampeerplek te zoeken waar we morgen vroeg ook weer weg komen! Bij een tankstation vragen we eens na of er nog een dorp of iets komt, in deze uitgestrektheid een bijzonderheid. We willen niet helemaal in de pampa verdwijnen voor het geval we morgen weer hulp nodig hebben om weg te

komen. Die meneer wijst ons een weide achter het gebouwtje waar we zonder problemen onze Palaka op mogen zetten. We rijden achterom de wei in. Het is echt gras dit keer, een goed voorteken! We rijden een stukje door om beschutting te hebben van een paar berkenbomen en maken kamp aan de rand van een klein meer. We bouwen de tent snel op en wassen nog een paar kilo modderresten van het zijspan, die sinds vanmorgen flink zijn aangekoekt en we hebben een mooie kleiafdruk van de uitlaat. De eerste vette regendruppels kletteren neer en de vogels laten niks meer van zich horen, dus deze bui kan lang gaan duren. Onder het monotone geluid van regendruppels op het tentdoek vallen we in slaap.

De volgende morgen soppen onze voetstappen in het gras, maar er is geen modder.

Ad gaat proberen erdoorheen te komen. Uit voorzorg loop ik al vooruit om de boel te verkennen. Als ik om de hoek bij het gebouwtje kom kan ik mijn ogen niet geloven. Bij het tankstation is de toegangsweg al aan gort gereden door tractors en vrachtwagens die komen tanken. Alleen de benzinepompen zelf staan op betonnen eilandjes, de rest is een grote blubberzooi!

Het is maar twintig tot dertig meter tot de verharde weg. Ad komt al aan gereden en denkt het te redden. Iets meer gas geven en hij neemt de kleine helling vlakbij het gebouwtje. Ik probeer hem nog te stoppen voordat hij echt de modder induikt. Pas boven aan de helling ziet Ad wat er aan de hand is. Precies daar rijdt het zijspan zich al helemaal vast. Onze speciale modder- en sneeuwbanden blijken niet bestand tegen deze hoeveelheden blubber. Dit keer is de hulp niet ver. Er staat een vrachtauto annex autobus te tanken en deze meneer zal ons wel even naar de weg slepen.

We zoeken onze sleepkabel, maar na diverse pogingen en de hele omgeving van het pompeiland te hebben gezien, staan we nog steeds in de blubber en niet op de weg. De motor is inmiddels onherkenbaar. Onze redder in nood geeft het op

nadat hij zijn eigen auto ook bijna heeft vast gereden. Er wordt nog geprobeerd door met gras voor de banden een vrije baan te creëren, maar niks helpt. Het gras slaat meteen om de banden en de motor krijgt weer een heel ander aanzien. Gras en hooi steekt uit de spatborden. Het wordt een heel kunstwerk, maar leuk is anders. Dan komt er een nieuwe reddende engel in de vorm van een tractorchauffeur. Hij kijkt ons eerst met grote ogen aan en vraagt zich af of wij wel van deze planeet komen! Weer wordt het zijspan aangekoppeld. Wel rustig lieve meneer, we willen nog naar Vladivostok! Met horten en stoten gaat het vooruit, schuin richting weg. Hij heeft dit vaker gedaan lijkt. Verder richting het verkeersbord langs de weg. Precies daar waar zich nog een reepje gras bevindt draait hij de weg op. Één, twee, hup en we zijn uit onze benarde situatie bevrijd. We staan weer op de verharde weg! Nu even bijkomen. We bedanken onze tractorchauffeur met sigaretten en plukken de meeste zoi van het zijspan. Daar rijden we dan, voorzichtig op onze gladde bandjes verder richting Omsk. Na een half dagje tankstation

eindelijk weer onderweg. De grote doorgaande weg wordt wel autosnelweg genoemd, maar is hier niet breder dan bij ons een rijksweggetje is en volgt de route van de Trans Siberisch spoorweg. De wereld lijkt nu alleen nog maar een groot berkenbos en we tuffen maar door en door en door.

Tot onze aandacht wordt getrokken door een kleine wazige stip in de verte. Die komt ons tegemoet en krijgt vorm. Een zwaar bepakte fiets. Wanneer het nog dichterbij komt zien we een tengere jonge meid, walkman op, verwonderde blik. Ze heet Nathalie, onze tweede fietser op deze reis. Voor een goed doel rijdt ze geld bij elkaar en is op weg naar Londen. Ze is drie maanden geleden in Peking gestart. Nou, ons petje af voor deze prestatie. Nathalie vertelt ons dat ze haar fiets door de Gobi woestijn heen heeft geduwd en nu hier ook worstelt met de modder en de muskito's. Ook zij is vaak uren bezig om van haar kampje weer naar de weg te komen en je moet een stuk van de weg af duiken, om veilig te kamperen. Zeker als vrouw alleen. De afstanden tussen de dorpen en steden zijn voor haar ook veel te groot om altijd onderdak te vragen. In Omsk had ze zelfs moeite om een hotel te krijgen, omdat ze daar na dagenlang fietsen onder de modder, en naar modder stinkend aankwam. Uiteindelijk mocht ze er toch in en heeft ze haar fiets mee naar de kamer genomen. Die heeft ze toen ook in bad gezet en afgesopt. Dat gaat met ons zijspan niet lukken denk ik. Ze is bijna halverwege en hoopt binnen drie maanden in Londen aan te komen. All the best for you Nathalie, en we zien haar slingerend over de weg, weer tot een kleine wazige stip vervagen. Ook wij besteigen weer onze pakezel, nog steeds richting Omsk. Berken, berken en nog eens berken eindeloos, maar wij hoeven niet te fietsen.

Toch is er genoeg afwisseling. Diezelfde dag, een paar uur later, helpen we nog drie luitjes die met hun zijspan langs de kant van de weg staan. Ze hebben het zijspan vandaag gekocht, tweedehands zo te zien, en nu is de stroom uitgevallen. Dat maakt hij duidelijk door constant op de toeter te duwen en dan zijn schouders op te halen. Ad wil wel even kijken. De vorige eigenaren hebben zo te zien flink wat veranderd aan de elektrische bedrading en alles maar aan elkaar geknoopt. Daar zit ook het euvel, en met wat tape kan kortsluiting worden voorkomen en rijdt het span weer, tot opluchting van de nieuwe eigenaar. Toch maar thuis de boel verder nakijken adviseert Ad. Thuis is nog ver weg, want wat wij uit hun verhaal begrijpen wonen ze in Mongolië!!! We zwaaien ze uit en gaan ook weer op pad.

We rijden Omsk voorbij, nu we van Nathalie weten dat ze daar liever geen naar modder stinkende toeristen willen onderbrengen. Dus die miljoenenstad laten we links liggen. Het is al laat en de ringweg is autovrij. Nog een uurtje gas geven. Wij hebben ons lesje geleerd, wat betreft kampeerplek zoeken. We rijden wel van de doorgaande weg af, maar laten nu het zijspan op een grindpad staan. De tent zetten we iets lager in een wekje met Absint, dat ruikt heerlijk als je er in rond loopt. Het is al laat, maar nog steeds licht en ook de muggen maken gewoon overuren. Als het 's nachts regent, is het een grote geruststelling dat het zijspan hoog en droog op de weg staat.

We rijden 's morgens heerlijk zonder problemen terug naar de M53. In Tatsark doen we inkopen en vragen tevens of je vanuit hier binnendoor naar Barnaul kunnen rijden. Het is nog te vroeg om af te slaan en het wordt nog een dag Baikal highway.

Er komt een bord waarop staat aangegeven dat Cita nog 3780km van hier ligt.

Cita is waar de weg ophoudt!!! We maken er een foto en zoeken weer op de kaart naar een afslag, want we willen toch meer van Rusland zien dan alleen maar 3780 km Baikal highway. We nemen de eerst volgende afslag en belanden in een groot landbouw en veeteelt gebied met overal irrigatiekanaaltjes. Het wordt moeilijk hier wild te kamperen, dus rijden we richting Kolchozen de coöperatieve boerderijen die hier door grote wegmarkeringen, compleet met hamer en sikhel, staan aangegeven. Bij een grote koeienstal vragen we of we onze Palaka ergens mogen op zetten en het is meteen oké. Een van de cowboys komt ons brood en gedroogde vis brengen en vraagt ons of we ook van een Kolchozen zijn in 'Galandie', of wel Nederland. Ad laat onze fotocollage zien met familie, vrienden en de koeien in de wei in Ophove. We vertellen dat ze daar kaas maken en hij herhaalt "käse". Hij heeft Duits geleerd op school maar nu moet hij nog naar zijn koeien, galoppeert weg en roept nog iets na, maar dat kunnen we niet meer verstaan.

Wij kijken nog wat rond en ik schrijf nog wat woordjes Russisch. De meest noodzakelijke woorden heb ik op een briefje op het zijspan geplakt en dat is laatst met die donderbui doorweekt. Na nog wat huishoudelijke bezigheden, is weer een dag voorbij in Siberië. Maar de 'white nights off Russia' zijn lang en onze cowboy komt nog terug met... de plaatselijke motorclub. Het zijn drie oude afgeleefde zijspannen, maar ze vervoeren ieder makkelijk zes tot zeven personen zonder probleem. Onze cowboy legt uit wat hij al allemaal weet van de BMW en de twee 'Galandiers'. De jongens kijken hun ogen uit en liggen half onder het zijspan om het allemaal eens goed te bekijken. Ze willen de topsnelheid weten en hoeveel dollars het kost, ons 'super' span.

Ze worden steeds brutaler en willen natuurlijk een rondje rijden. Dat doen we toch maar niet omdat ze ook allemaal, hoe kan het ook anders, dronken zijn. Ze hebben een soort zelf gebrouwen melkweit goedje bij zich in grote liter flessen.

Dat krijgen wij natuurlijk ook aangeboden. Ik kan het als vrouw nog wel afslaan, maar Ad moet toch echt iets mee drinken als 'Friend'. Arme Ad wordt alweer lek gestoken door de muggen en weet uiteindelijk toch vriendelijk duidelijk te maken dat het feest niet heel lang zal gaan duren. 'Njet panimanski', of wel geen probleem. Ze blijven nog een tijdje lachen en kletsen. Kosten, topsnelheid, onze eindbestemming Vladivostok, alles wordt nog tig keer herhaald. Uiteindelijk weet de een na de ander zijn zijspan gestart te krijgen en ook onze cowboy wenst ons een goede nacht.

Uiteindelijk rijden we de volgende morgen toch nog een stuk Baikal highway, om bij Kargat dan echt af te slaan naar het zuiden. Langs de westkant van de Ob rivier, die hier gestuwd is en als drinkwatervoorziening voor Novosibirks dient. Eindelijk richting Altay, de bergen en mont Belucha. Het eerste stuk binnendoor verschilt niet veel van ons uitzicht gisteren. Niet echt avontuurlijk, kaarsrechte weg door landbouwgebied, langs irrigatiekanaaltjes. Dan komt er een heuvelrug. Onderaan een dal met een boerderij en paarden in de weide. Dit ziet er beter uit, eindelijk weg uit de vlakke. Via een grindweg komen we inderdaad bij het Ob meer en we koersen zuidwaarts, we tanken ergens in een dorp 10 liter benzine octaangehalte 92, maar de

BMW blijft het slikken. We vragen de weg naar Barnault en ze sturen ons terug naar het noorden via Novosibirks, dat gaat veel sneller. Het hoeft voor ons niet snel te gaan. Dus gaat het Zuidelijk verder nog 30 km grindweg hobbel de bobbel, maar er zijn mooie bloemenweides waar duizenden vlinders rondfladderen en hier en daar uitzicht op het meer. Na 30 km komen we weer op een asfaltweg en er is een café in een oude treinwagon, dus maken we pauze. We eten er Shasliki.

Het lijkt meer een soort nachtclub met zwaar gedrapeerde fluwelen gordijnen en onze ogen moeten even wennen aan het schemerlicht, maar de Shasliki smaakt er heerlijk en met ons buikje vol gaan we weer op pad. Het is broeierig warm dus we willen niet heel ver meer rijden vandaag. We zijn in de buurt van

Kamen'na Obi en voor je een grotere stad bereikt, kom je door een gebied met 'Datsja's'.

Dit zijn de zomerhuisjes annex volkstuintjes die in heel Rusland te vinden zijn. Hele families werken zich hier in het zweet om de groente- en aardappelvoorraad voor het hele jaar op peil te houden. Een bonte verzameling zelfgebouwde huisjes, van elk denkbaar materiaal, met daarachter hutjes die als Banja dienen. De Banja is een soort sauna en tijdverdrijf nummer twee in Rusland, buiten vissen. Na gedane arbeid wordt de Banja opgestookt en met de hele familie genoten van de warmte en de weldadige stoom. Dit alles afgewisseld met veel eten en natuurlijk veel drinken. Nastrovia. We duiken maar eens een zijweggetje in en zien wel wat er gebeurt. Net over het spoor eindigt het weggetje in een dennenbos. Weer eens iets anders dan berken. We stoppen voor een grote poort. Daar staat iemand zijn auto te wassen. We mogen hier wel onze tent opzetten, "njet panimanski", geen probleem. Even later staat hij bij ons met een grote kan kokend water en drinken we samen koffie. In de auto staat de radio aan en ze draaien Joe Cocker, heerlijke muziek. Maar hier blijft het niet bij. Vanavond krijgen we nog bezoek van de zingende zusjes. Een groepje tieners brengt ons de ene serenade na de ander van Russische liedjes. Helaas steken de muggen in een dennenbos even hard als in een berkenbos, dus verdwijnt Ad in de tent.

Die meiden snappen er niks van en geven niet op. Ze blijven Ad oproepen om toch nog wat mee te feesten en hebben nog een 'uberrachung'. "Please Galadji" smeken ze, maar Ad komt er niet meer uit. Hij wordt wel nieuwsgierig wat die verrassing kan zijn. Ze kunnen best alle vier hun t-shirtje uit doen grap ik, maar Ad blijft in zijn muggenvrije zone. Ze houden het nog een uur vol en uiteindelijk, tralala, hoor ik ze een stuk verderop lol maken. Maar dat wil nog niet zeggen dat het rustig wordt. Eerst dendert er met veel lawaai een trein langs en dan is onze meneer van de hete waterkan terug.

Er is nog meer heet water, nu niet in de kan maar in de banja. Galas, oké dat laten we ons geen twee keer zeggen en binnen vijf minuten zitten we in een klein hutje met een grote bak kokend water, dat we vermengen met water uit de regenton om eerst eens allebei een flinke wasbeurt te ondergaan. Eer we dan verkassen naar de andere kant van het hutje waar de sauna dampst en de berken

takken klaar liggen. Na zo een behandeling kunnen nog tien treinen langs denderen, maar niemand van ons die daarvan ontwaakt.

We zijn dus nog steeds op weg naar de Altay, een onafhankelijke republiek binnen het huidige Rusland. De Altay wordt ook wel het Zwitserland van Rusland genoemd en ook wij verheugen ons op de bergen. Eerst nog een stuk heuvelland tot Barnaul en daar zoeken we de brug over de rivier de Ob. Barnaul is een drukke stad met veel verkeer, bussen en trams. Dure winkelstraten met op de stoep oude vrouwtjes die bloemen verkopen. Her en der staan een soort tankwagentjes, knal geel, waaruit ze een gegist soort frisdrank verkopen die gretig aftrek vindt want, hoe kan het ook anders, er zit alcohol in. 'Kwas' heet het spul en wordt uit gegist roggebrood gemaakt.

We zoeken een plek om onze achterband bij te pompen en daar om de hoek hebben ze een hoogdrukspuit om eindelijk die kilo's vastgebakken modder van de motor af te halen. Eigenlijk staan er drie meiden hun geld te verdienen om alles glimmend op te poetsen, maar Ad wil het zelf doen. We willen geen glimmend zijspan. Het is belangrijker dat de remmen en de kabels voorzichtig worden schoongespoten. Die meiden snappen er niks meer van maar dat geeft niks, wij snappen het ook zo vaak niet, "njet palimanski". We vinden de brug over de Ob en zien in de verte al een paar topjes van bergen, of wolken?

Einde deel 4

Volgende maand het vervolg van onze wereldreis!